

ŽLEHTNO, A ŽLAHTNO

Pa me mine pa me prime

SREČKO NIEDORFER

Predpraznični dnevi mi gredo, blago rečeno, krepko na živce. Še bolj kot sicer nas obkladajo z reklamami, petarde parajo živce, vse poteka hektično, zdaj, takoj je treba zagrabiti to in ono, izkoristiti priložnosti za nadvse ugodne nakupe, predvsem pa je treba biti družaben, sproščen in - madonca! - vesel. Ja, veselo razigran, saj je vendar veseli december, čas treh dobrotnikov in dobrote nasploh, ker je življenje ena sama dobrota in radost in rajanje in pričakovanje še boljšega, mar ne? Obupen plastik fantastik in neznošen tingeltangel, kamor koli se v tem sicer žalostnem mestu ozreš in podaš. Preprosto: ena sama slabo prikrita laž, utvara in na njej temelječe upanje.

In prav ta čas si sprevržena politika izbere, da nas, davkoplachevalce, obvesti o naših novih dolžnostih, kaj vse bomo morali prihodnje leto in še mnoga naslednja dodatno poplačati, kaj vse na naši skupni poti bomo morali še poravnati in katere luknje, ki so naenkrat luknje vseh nas, bo treba zapolniti. In mimogrede nam mariborski profesor, ki je sedel v nadzornem odboru velike banke in prejemal lepe sejnine, zdaj pojasni, da nam pač ne preostane nič drugega, kot da kot davkoplachevalci to gromozansko luknjo saniramo. Bob dneva, ki bi po svoji grotesknosti lahko bil tudi bob leta. Tako znova ugotavljam, da imamo od vsega tega silnega znanja, združenega na Univerzi v Mariboru, od vseh teh na stotine doktorjev znanosti v resnici bore malo, premalo.

O Gosposki ne gre izgubljati besed. Za njo obstajata le še dve rešitvi: da jo preimenujemo v Beraško, Revno ali Bedno ulico, ker je v tem mestu na eksistenčnem minimumu in pod njim zdaj že alarmantno več ljudi, kot je bilo kdaj v njem gospodov, ali pa, da jo pokrijemo in v njej namestimo vsaj talno gretje. Vem, da morate te dni po nakupih v trgovske centre, in vem, da ste opazili, kakšna gneča je tam, ne vem pa, ali ste opazili, da hodi ogromna večina tja preprosto na sprehod, na katerem bo srečala stare prijatelje in znance, da so ti centri tudi socialne institucije, kamor se pride marsikdo enostavno gret. Seveda za vsak žep, v katerem je še kaj, za predstavnike srednjega sloja, ki že tudi krepko drsi navzdol,

velja, da je treba kupiti darila in zaloge za prihodnje dni, pa naj so ti prazniki pogodu ali ne. Kaj kupiti otrokom, saj njim ne moreš vzeti praznika upanja? Spomnim se, da sem imel leta 2007 kolosalno idejo, postrgal finance in sinu svečano podaril 24 delnic Nove KBM po 27 evrov za eno. Tudi zase sem jih kupil, kajti šlo je vendar za našo, mariborsko banko, za naše mesto, za nas. Kupil sem jih, skratka, izključno kot izraz (lokal) patriotizma. Tisti, ki so te delnice kupovali iz koristljubja, kot manever za lahek dobiček, so jih hitro prodali, mi, ki smo jih kupili iz omenjenega vzgiba, pa smo izviseli kot največji butci. Ta državna in omenjena bančniška manipulacija sta se izkazali kot zgolj še en balon že hitro v naslednjih letih, ko smo kot davkoplachevalci nenehno ter spet in spet sanirali banko, državni delež v njej se je zato višal, naš pa nižal, in tako vse do zdaj, ko nas bodo, **male delničarje**, enostavno izbrisali. Če bi naši otroci, solastniki Nove KBM, prišli domov pred mesecem dni, bi za vse tiste silne delnice še dobili za kakšno kavico, zdaj pa le en navaden nič. Že spet izbris! Takih, ki smo hoteli svoje otroke, ki so odšli iz Maribora, ker v njem niso videli perspektive, vendarle nekako vezati na rodno mesto, pa nas ni bilo malo. Zdaj vidimo, da smo si pač še enkrat drago kupili pamet, podobno kot takrat, ko smo otroke študirali v nekih sanjskih pričakovanjih. Kakor tudi vidimo, da je najslabše iti v španovijo z državo in da je patriotizem nadvse drago in škodljivo čustvo. Tudi za Maribor je edina rešitev, da si, tako po ponovoletni inventuri, znotraj te in takšne države pridobi avtonomijo. Edina politična rešitev za Maribor je, da tudi uradno postane središče regije s posebnimi pooblastili.

Za vstaje pred letom dni ugotavljamo, da je njihov izplen skoraj nič. V celoti se s tem ne strinjam, v Mariboru niso dosegli nič le v tistem delu, ki zadeva občinski svet, nadzorni svet občine in upravno enoto. Mene pa so napotile na facebook, kjer zdaj skupaj z drugimi premlevam situacijo in se včasih nasmejim, ko denimo kdo zapiše, da ga vsak dan znova mine, drugi pa takoj doda, da ga vsak dan znova prime. Nekje vmes je moje razpoloženje. Ne znam se sprenevedati, zato ob slovesu Mariboru želim le, da bi za Vilinskim mestom ostale za leto 2014 vsaj gnojne vile.